

Arrest

**nr. 51 769 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Armeense nationaliteit, verklaart België te zijn binnengekomen op 31 maart 2006 en dient dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 13 april 2006 neemt de gemachtigde van de minster van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 mei 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering tot verblijf. Hiertegen tekent verzoeker een vordering tot schorsing en een annulatieberoep aan bij de Raad van State aan die bij arrest nr. 177 332 van 29 november 2007 worden verworpen.

Op 29 maart 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van het toenmalige artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 21 juni 2007 vraagt Duitsland aan België de overname van verzoeker.

Op 2 juli 2007 aanvaardt België de overname van verzoeker.

Op 29 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 3 juni 2008 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Tegen beide beslissingen dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 16 138 van 19 september 2008 worden verworpen.

Hiertegen tekent verzoeker cassatieberoep aan bij de Raad van State die bij beschikking betreffende de toelaatbaarheid in administratieve cassatie nr. 3 513 van 7 november 2008 het beroep toelaatbaar verklaart.

Op 30 juni 2009 wordt het cassatieberoep door de Raad van State bij arrest nr. 194 962 verworpen.

Op 30 november 2009 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf, dit maal op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 15 december 2009 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 27 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de tweede en derde aanvragen om machtiging tot verblijf onontvankelijk doch ongegrond worden verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Verder beroept betrokkene zich eveneens op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor een arbeidscontract bij werkgever H.B (...) van bepaalde duur voor dd. 28.09.2009. Op het arbeidscontract staat echter niet gespecificeerd welke de duur is van het contract. Het brutomaandloon van betrokkene zou 1320 euro per maand bedragen. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 34 jaar oud; "11.08.1976) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat op het gedrag van betrokkene niet vals aan te merken dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. leerde, een vriendenkring uitbouwde, lessen Nederlands volgde en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor

regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten. De asielprocedure werd op 24.05.2006 afgesloten met een beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 26.05.2006. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 13.04.2006 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de asielprocedure (namelijk minder dan 2 maanden) was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

Op 15 september 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

"REDEN VAN DE BESLISSING :

Verblijft langer in het rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij de 2e termijn niet overschreden heeft (wet 15dec80-art 7, al. 1, 2°) : werd niet erkend als vluchteling bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat Generaal voor de vluchtelingen op datum van 24 mei 2006.

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd 13 april 2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

"Dat de verzoekende partij onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratieve dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad, volgende middelen voorstelt:

Schending van de artikelen 6, 7, 9bis en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van de artikelen 6, 9 en 15 van de Wet betreffende de arbeidsovereenkomsten van 3 juli 1978 en van de artikelen 11 en 31 van de Wet betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités van 5 december 1968 en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;

Doordat,

De bestreden beslissing als volgt werd gemotiveerd: "(...)"

En doordat,

Het bevel om het grondgebied te verlaten als volgt werd gemotiveerd: "(...)"

Terwijl,

Vooreerst, indien de arbeidsovereenkomst voor een bepaalde tijd niet aan de door de wet betreffende de arbeidsovereenkomsten voorgeschreven voorwaarden beantwoordt, zij dient aangezien te worden als een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur (nl. Art. 9 arbeidsovereenkomstenwet);

En terwijl,

Vervolgens het loon niet alleen wordt bepaald door de individuele arbeidsovereenkomst, maar tevens o.m. door de intersectoriële en de sectoriële C.A.O.'s (art. 31 van de wet betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités - 5 december 1968);

Dat de arbeider die zou werken tegen voorwaarden, die in strijd zijn met deze C.A.O.'s binnen het jaar na het einde van zijn tewerkstelling, tot 5 jaar kan teruggaan ten einde zijn rechtmatig loon op te eisen (art. 15 Arbeidsovereenkomstenwet);

Dat vermeldingen in de individuele arbeidsovereenkomst, die strijdig zijn met uitvoerbare C.A.O.'s nietig zijn voor niet geschreven dienen gehouden te worden:

Dat overigens de vermelding van het getal "€1.320" er wel degelijk op wijst dat het de gemeenschappelijke bedoeling was van partijen, het minimumloon te respecteren, doch dat geen van beide partijen op het ogenblik van het ondertekenen van het contract, precies wist hoeveel het minimumloon in casu bedroeg;

Dat inzake arbeidsovereenkomsten, de bepalingen nooit in het nadeel van de arbeider kunnen geïnterpreteerd worden en zowel de Arbeidsovereenkomstenwet als de C.A.O.-wet duidelijk zeggen dat contractuele bepalingen die strijdig zijn met de voormelde wetten nietig zijn voor zover ze er zouden toe strekken de rechten van de werknemer in te korten (art. 6 A.O.W. — art. 11 C.A.O.-wet);

Dat de beslissing niet alleen de bepalingen schendt van de A.O.W. en de C.A.O.-wet, doch tevens het zorgvuldigheidsbeginsel, nu de Dienst Vreemdelingenzaken met onvoldoende zorgvuldigheid de Belgische sociale wetgeving heeft doorgenomen alvorens de beslissing te nemen;

Dat de beide door de Dienst Vreemdelingenzaken aangeduide lacunes in de individuele arbeidsovereenkomst, nietige bepalingen zijn waarmee dus geen rekening kan gehouden worden; Dat tevens de motiveringswet werd geschonden. nu de motivering foutief is, strijdig met de in het middel aangeduide bepalingen en bijgevolg niet afdoende is:

Dat tenslotte het art. 9bis van de Vreemdelingenwet werd geschonden, nu de verzoekende partij wel degelijk beantwoordt aan het bepaalde van criterium 3.8B van de Instructie van 19 juli 2009 en de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid. zich geëngageerd heeft om deze instructie binnen zijn discretionaire bevoegdheid, te blijven toepassen:

En terwijl,

Nu de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art 9bis van de Vreemdelingenwet, dient gegrond verklaard te worden, omdat de verzoekende wel degelijk voldoet aan de criteria vastgelegd in de instructie van 19 juli 2009, waaromtrent de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid, zich geëngageerd heeft om ze binnen zijn discretionaire bevoegdheid, te blijven toepassen, tevens het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan de verzoekende partij werd betekend, dient vernietigd te worden;”

2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009. Hij dient derhalve te voldoen aan de voorwaarden zoals omschreven in het *vademecum* “verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009” namelijk voorafgaand aan de indiening van de aanvraag om machtiging tot verblijf sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijven, aantonen dat er een duurzame lokale verankering in België is en een kopie van het behoorlijk ingevuld modelarbeidscontract voorleggen. Het loon in dit arbeidscontract mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Verwerende partij wijst erop dat waar verzoeker voorhoudt niet geweten te hebben wat het minimumloon precies was, de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 algemeen bindend werd verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988 en van toepassing is op de werknemers van 21 jaar of ouder die normale voltijdse arbeidsprestaties verrichten krachtens een arbeidsovereenkomst alsmede op hun werkgevers. Het wettelijk minimumloon werd bepaald op 1387,49 euro. De loutere bewering als zou verzoeker niet geweten hebben wat het minimumloon precies was, volstaat niet om aan te tonen dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt. Uit het administratief dossier blijkt dat het bruto maandloon van verzoeker 1320 euro per maand bedraagt, hetgeen niet betwist wordt door verzoeker. Het is volgens verwerende partij derhalve niet onredelijk te concluderen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde gesteld in criterium 2.8.B. Waar verzoeker aanvoert dat indien de arbeidsovereenkomst voor een bepaalde tijd niet aan de door de wet betreffende arbeidsovereenkomsten voorgeschreven voorwaarden beantwoordt, zij beschouwd dient te worden als een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, merkt verwerende partij op dat dit correct is maar stelt vast dat het feit dat niet gespecificeerd is welke de duur is van het contract, niet de reden is waarom in de bestreden beslissing werd geconcludeerd dat er niet voldaan werd aan de voorwaarden gesteld in het criterium 2.8, maar dat dit is omwille van het niet voldaan zijn aan het wettelijk minimumloon. Wat de voorgestelde schending van de artikelen 6 en 7 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 11 en 31 van de wet betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités van 5 december 1968 betreft, stelt verwerende partij vast dat verzoeker heeft nagelaten uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van die artikelen zodat dit onderdeel van het middel volgens verwerende partij niet ontvankelijk is. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst verwerende partij erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Nu uit het voorgaande is gebleken dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een correcte feitenvinding, kan volgens verwerende partij haar geen onzorgvuldig gedrag worden verweten.

2.3. Vooreerst wenst de Raad op te merken dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen middel aanvoert tegen de tweede bestreden beslissing. De Raad bespreekt dus het enig middel in functie van de eerste bestreden beslissing.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat

de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 en dat hij hiervoor een arbeidscontract voorlegt, dat op het arbeidscontract niet gespecificeerd werd welk de duur is van het contract en dat het brutomaandloon 1320 euro zou bedragen, dat het wettelijk bepaald minimum echter 1387,49 euro bedraagt voor een persoon ouder dan 21 jaar, dat verzoeker bijgevolg niet voldoet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009, dat wat het door verzoeker aangehaalde argument dat op het gedrag van verzoeker niets valt aan te merken betreft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven mag verwacht worden dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving, dat het feit dat verzoeker ononderbroken in België verblijft sinds 24 maart 2006, zich volledige integreerde, Nederlands leerde, een vriendenkring uitbouwde, lessen Nederlands volgde en getuigenverklaringen voorlegt niet weerhouden kan worden als een grond voor regularisatie, dat deze elementen niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009, dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten, dat de asielpcedure op 24 mei 2006 afgesloten werd met een beslissing niet ontvankelijk van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat verzoeker verkoos geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten van 13 april 2006 en dat hij sindsdien illegaal in België verblijft, dat de duur van de asielpcedures ook niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. *In casu* werd de aanvraag van verzoeker ten gronde verworpen. De toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet houdt wat de gegrondheid van de aanvraag betreft het onderzoek in of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoeker voerde in zijn aanvraag van 15 december 2009 het volgende aan:

“(…)

Zijn familiale situatie is de volgende: cliënt is een alleenstaande.

In bijlage zal U de fotokopie willen vinden van het paspoort van cliënt.

*In bijlage zal U de getekende voltijdse arbeidsovereenkomst willen vinden met de werkgever H. P. (...)
te Evere.*

Cliënt verblijft ononderbroken in België sinds 27/3/2006. hij verzocht om asiel op 31/3/2006.

Cliënte integreerde zich ten volle: hij leerde Nederlands, op zijn gedrag valt niets aan te merken en hij boude in die jaren een stevige vriendenkring uit.

Ik meen dan ook dat cliënt voldoet aan de criteria van punt 2.8B van de Instructie van 18/7/2009.”

Uit het door verzoeker op 30 november 2009 ingevulde typeformulier Regularisatieaanvraag en uit het schrijven van de raadsman van verzoeker d.d. 15 december 2009 blijkt dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Dit criterium vereist onder meer bewijzen van een ononderbroken verblijf in België sinds minimaal 31 maart 2007, een kopie van een behoorlijk ingevuld model van arbeidsovereenkomst, waarbij deze arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van minimaal 1 jaar ofwel van onbepaalde duur moet zijn en een salaris moet bevatten dat minimaal gelijk is aan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen en bewijzen die een duurzame lokale verankering aantonen. Verzoeker brengt zijn paspoort, een arbeidsovereenkomst, getuigschriften Nederlands voor anderstaligen, een getuigenis van de sociale dienst OCMW Roeselare en een aantal verklaringen/getuigenissen bij.

De bestreden beslissing antwoordt dat het brutomaandloon in het arbeidscontract dat verzoeker bijbrengt slechts 1320 euro zou bedragen terwijl het wettelijk bepaalde minimumloon voor een persoon ouder dan 21 jaar 1387,49 euro per maand bedraagt, bijgevolg voldoet verzoeker niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009.

In de bestreden beslissing wordt ook geantwoord op de andere elementen die verzoeker heeft aangevoerd maar verzoeker betwist deze niet.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat de arbeider die zou werken tegen voorwaarden die in strijd zijn met de CAO's, binnen het jaar na het eind ervan, tot vijf jaar kan teruggaan ten einde zijn rechtmatig loon op te eisen. Bovendien zijn vermeldingen in de individuele arbeidsovereenkomsten die strijdig zijn met uitvoerbare CAO's nietig en dienen voor niet geschreven te worden gehouden. Verzoeker stelt verder dat inzake arbeidsovereenkomsten de bepalingen nooit in het nadeel van de arbeider kunnen geïnterpreteerd worden en zowel de Arbeidsovereenkomstenwet als de CAO-wet duidelijk zeggen dat contractuele bepalingen die strijdig zijn met de geldende wetten nietig zijn voor zover ze er toe zouden strekken de rechten van de werknemer in te korten.

Uit het administratief dossier, meer bepaald het typeformulier Regularisatieaanvraag dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ingevuld bijbracht, blijkt dat verzoeker aankruiste dat hij voldeed aan de voorwaarde: "werk + duurzame lokale verankering". Hieronder stond het volgende:

"Werk + duurzame lokale verankering: ik voldoe aan de volgende voorwaarden:

(...)

-Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minimum een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)."

Verzoeker kan dus niet voorhouden niet te hebben geweten dat het loon niet lager mocht zijn dan het wettelijk minimumsalaris. Gelet op het feit dat het gemiddeld minimum maandinkomen dat wordt bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988, 1387,49 euro bedraagt en gelet op het feit dat het loon dat verzoeker zou verdienen op basis van de door hem bijgebrachte arbeidsovereenkomst slechts 1320 euro bedraagt, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België.

De Raad merkt trouwens op dat verzoeker het gegeven dat hij minder zou verdienen dan het minimumloon, niet betwist en zelf stelt dat indien een bepaling in de arbeidsovereenkomst strijdig zou zijn met uitvoerbare CAO's deze nietig is en voor niet geschreven dient gehouden te worden. Hij vervolgt zelfs dat een arbeider die zou werken tegen voorwaarden die in strijd zijn met de CAO's binnen het jaar na het einde van zijn tewerkstelling tot vijf jaar kan teruggaan ten einde zijn rechtmatig loon op te eisen -waarmee hij aangeeft dat hij ervan op de hoogte is dat zijn loon te laag is- maar dat hij het rechtmatig loon achteraf wel kan opeisen.

De Raad merkt op dat in zoverre verzoeker met deze uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van zijn verblijfsrecht te verkrijgen, wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Zoals hiervoor werd uiteengezet, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker, gelet op het feit dat zijn loon lager is dan het wettelijk minimumsalaris, niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België.

Waar verzoeker tenslotte stelt dat het "*getal €1.320 er wel degelijk op wijst dat het de gemeenschappelijke bedoeling was van partijen, het minimumloon te respecteren, doch dat geen van beide partijen op het ogenblik van het ondertekenen van het contract, precies wist hoeveel het minimumloon in casu bedroeg*", merkt de Raad op dat het gegeven dat het gemeenschappelijke bedoeling was van partijen om het minimumloon te respecteren, geen afbreuk doet aan het feit dat het loon in de door verzoeker voorgelegde arbeidsovereenkomst lager ligt dan het wettelijk minimumsalaris en dat de gemachtigde van de staatssecretaris dus terecht oordeelde dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geschonden omdat verzoeker wel degelijk beantwoordt aan het bepaalde van het criterium 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009 en dat de staatssecretaris voor Asiel- en migratiebeleid zich geëngageerd heeft om deze instructies binnen zijn discretionaire bevoegdheid te blijven toepassen. De Raad merkt op dat *in casu* de gemachtigde van de staatssecretaris binnen zijn discretionaire bevoegdheid de instructie van 19 juli 2009 heeft toegepast en oordeelde dat verzoeker niet voldeed aan het criterium 2.8.B, waarop verzoeker zijn aanvraag had gebaseerd. Verzoeker maakt een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dan ook niet aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het

respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker tenslotte de schending aanvoert van de artikelen 6 en 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 6, 9 en 15 van de wet betreffende arbeidsovereenkomsten van 3 juli 1978 en van de artikelen 11 en 31 van de wet betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités van 5 december 1968 maakt hij niet duidelijk op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen zou schenden. Nochtans moet luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Nu verzoeker heeft nagelaten de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden uiteen te zetten, is het enig middel is deze onderdelen onontvankelijk.

Het enig middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET